

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **S. T.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10 – Vršovice, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina**, odbor cizinecké policie, se sídlem Vrchlického 46, 587 24 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2016, č. j. KRPJ-132527/ČJ-2016-160022-OU,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina ze dne 14. 12. 2016, č. j. KRPJ-132527/ČJ-2016-160022-OU **se z r u š u j e** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- III. Žalovaná **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů právního zástupce žalobce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha – Vršovice se přiznává v částce 8.228 Kč, která je splatná z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, odbor cizinecké policie (dále též „žalované“) ze dne 14. 12. 2016, č. j. KRPJ-132527/ČJ-2016-160022-OU byl žalobce zajištěn za účelem jeho předání do příslušného členského státu EU, a to na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne 14. 12. 2016 do dne 14. 1. 2017.

II. Žalobní body

Žalobce žalobou ze dne 27. 12. 2016 se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a zároveň požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů, konkrétně Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta se sídlem Sevastopolská 16, 101 00 Praha 10 – Vršovice.

Usnesením zdejšího soudu ze dne 6. 1. 2017, č. j. 22 A 79/2016-14 byl žalobci pro řízení o soudním přezkoumání napadeného rozhodnutí ustanoven jmenovaný právní zástupce, který na výzvu soudu předložil dne 20. 1. 2017 doplnění žaloby. Rozhodnutí napadl z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nevyhodnocení existence vážného nebezpečí útěku a aplikovatelnosti zvláštních opatření podle ust. § 123b a § 123c zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“). K aplikovatelnosti zvláštních opatření se žalovaná vyjádřila nepříjemně stroze, absentovalo i poučení ohledně možnosti využití zvláštních opatření. V této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 2 A 91/2016-28 ze dne 8. 12. 2016, jehož část citoval.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí dále vytkl i pro neposouzení přijatelnosti předání jmenovaného na Slovensko, žalovaná se vůbec nezabývala tím, zda na Slovensku nejsou dány systematické nedostatky v azylovém řízení, které by bránily předání do tohoto státu. Argumentaci podpořil rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého je povinností správního orgánu postupovat podle kritérií stanovených v kapitole 3. nařízení Dublin III. V napadeném rozhodnutí chybí úvaha o tom, podle jakých kritérií se bude správní orgán řídit při rozhodnutí o příslušném členském státě a jaké aktivní kroky budou uskutečněny za účelem zjištění příslušného členského státu. Napadené rozhodnutí o zajištění absentovalo alespoň stručnou úvahu v naznačeném směru. Posouzení reálného předpokladu naplnění účelu zajištění by mělo být nezbytnou náležitostí každého rozhodnutí o zajištění či prodloužení zajištění. Účel zajištění tak nemůže být naplněn, a proto je zajištění nezákonné. Žalobce podpůrně odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2012, č. j. 7 As 79/2010-166 (správně ze dne 23. 11. 2011) s tím, že žalobce by měl být propuštěn. V případě napadeného rozhodnutí nelze opomenout, že žalobce jistě nedostatky ve slovenském azylovém systému namítl, jelikož jeho vyjádření, že opustil slovenský uprchlický tábor Rohovce, protože zde nebylo jídlo ani pití, je třeba vykládat právě jako zásadní výhradu vůči nepříjemným materiálním podmínkám žadatelů o mezinárodní ochranu na Slovensku.

Z uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalované.

III. Vyjádření žalované:

Ve svém vyjádření ze dne 1. 2. 2017 žalovaná uvedla, že nesouhlasí s žalobními námitkami z následujících důvodů:

Dne 14. 12. 2016 prováděla hlídka OCP – KŘP kraje Vysočina hlídkovou činnost v přiděleném úseku dálnice na 112 až 84 km D1 ve směru na Prahu. Ve 13:36 hod. zastavila na odpočívadle čerpací stanice MOL na 96 km dálnice D1 osobní motorové vozidlo tov. zn. ...., reg. zn.: ....., MPZ ....., stříbrné barvy. Po zastavení vozidla zjistila, že se ve vozidle nachází 5 osob, mezi nimiž i žalobce, který na výzvu policie předložil průkaz žadatele o udělení azylu vydaný Migračním úřadem Ministerstva vnitra Slovenské republiky, ev. č. průkazu ..... vydaného dne 28. 11. 2016, ZT Humenné s dobou platnosti ode dne 28. 11. 2016 do dne 28. 2. 2017. Žádný jiný doklad tento muž hlídce nepředložil. Téhož dne bylo vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce v souladu s ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Dne 15. 12. 2016 byl eskortován a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty. Dne 5. 1. 2017 zaslal odbor migrační a azylové politiky žalovanému oznámení o průběhu řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 vedené pod sp. zn. OAM-2185/DS-PR-2016, kde informoval žalovaného, že dne 5. 1. 2017 zaslala Slovenská republika souhlas s přijetím zpět žalobce. Dne 25. 1. 2016 bylo oddělením Dublinského střediska žalobci předáno rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, ve kterém je žalobci sděleno, že jeho žádost o mezinárodní ochranu v České republice je nepřípustná a ve věci je příslušná konat Slovenská republika. Dne 11. 1. 2017 žalovaná rozhodla o prodloužení doby trvání zajištění žalobce, doba zajištění byla stanovena na 34 dnů nad dobu stanovenou v uvedeném rozhodnutí o zajištění.

Žalovaná vycházela ze skutečnosti, že žalobce nedisponuje žádným cestovním dokladem, pouze průkazem žadatele o udělení azylu vydaným Slovenskou republikou, dále že nemá dostatek finančních prostředků, a že osádku vozidla požádal o pomoc, která spočívala v odvozu do Německa (Frankfurtu), kde má bratra a sestru. Žalované se jevilo jako velmi pravděpodobné, že se jmenovaný bude snažit vycestovat do cílové země – Německa nebo si bude opatřovat finanční prostředky na ubytování, jídlo nelegální cestou. Existuje tedy reálné nebezpečí, že bude závažným způsobem narušovat veřejný pořádek nebo mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalovaná dále uvedla, že tvrzení žalobce o tom, že Slovenskou republiku není možné považovat za bezpečnou a zcela vhodnou pro předání žalobce podle Dublinského nařízení je irelevantní.

Žalovaná byla přesvědčena o tom, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, by bylo v tomto případě neúčelné, neboť žalobce nemá cestovní doklad potřebný pro vycestování, nemá dostatek finančních prostředků pro obživu a ubytování, nezná český jazyk, na území České republiky nikoho nemá, nevyzná se ve zdejším prostředí a jeho hlavním úmyslem je vycestovat do Německé spolkové republiky.

Z uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Právní názor krajského soudu:

O žalobě rozhodl krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s.ř.s.“) a ve smyslu ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí zdejší soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu Hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami:

Východiskem pro rozhodnutí soudu byla nespornost skutkového stavu dokumentovaného ve správním spise žalované. Z těchto podkladů pro napadené rozhodnutí především vyplývá, že žalobce byl zadržen při pobytové kontrole dne 14. 12. 2016 v 13:36 hod. v přiděleném úseku dálnice D1, 112 až 84 km ve směru na Prahu. V zastaveném vozidle tovární značky ....., registrační značky: ....., MPZ ....., stříbrné barvy bylo zjištěno, že ve vozidle se nachází 5 osob, na zadním sedadle na místě za řidičem S. T., nar. ....., státní příslušnost ....., který na výzvu policie předložil průkaz žadatele o udělení azylu, vydaný Migračním úřadem Ministerstva vnitra Slovenské republiky, evidenční číslo průkazu ....., vydaného dne 28. 11. 2016, ZT Humenné s dobou platnosti ode dne 28. 11. 2016 do dne 28. 2. 2017. Jiný doklad nepředložil. Osoba žalobce byla lustrována, byly provedeny otisky prstů s obsahem databáze EURDAC, že shoda v tomto systému byla nalezena. Byla vyhotovena DKT karta č. 175400110001. Dne 14. 12. 2016 s ním byl sepsán protokol o vyjádření účastníka řízení za přítomnosti tlumočníka a bylo zjištěno, že z rodné země Sýrie vycestoval společně s bratrem, letecky dne 1. 11. 2009 na Ukrajinu, zpět do Sýrie se oba vrátili dne 1. 7. 2010 ke svým rodičům. Dne 1. 9. 2010 odletěli zpět na Ukrajinu do Kyjeva, následně do města Oděsa, kde se přihlásil žalobce na přípravnou vysokou školu plynárenskou, ke studiu byl přijat, ale v roce 2013 byl ze studia vyhozen, neměl finanční prostředky k dalšímu studiu. Přibližně v srpnu 2013 odcestoval do Turecka, měl zájem se vrátit do Sýrie, ale z důvodu války byly hranice uzavřené, takže se vrátil zpět na Ukrajinu. Opět nastoupil ke studiu na uvedenou vysokou školu, studium však nezvládl, proto byl v roce 2014 ze studia vyhozen. Pracoval jako kuchař v restauraci, ve městě Dněpropetrovsk, odkud asi v listopadu 2016 odcestoval společně s další osobou – řidičem. Projeli ukrajinsko-slovenské hranice, s řidičem byl domluven, že jej doveze až do Prahy, na území Slovenska ve městě Michalovce jej však zastavila hlídka cizinecké policie, která mu oznámila, že buď se vrátí na Ukrajinu, nebo do Sýrie. Proto se rozhodl požádat na Slovensku o azyl. V azylovém řízení v Humenném dostal jízdenku na vlak do Bratislavy. V Bratislavě vystoupil, dostavil se na azylové středisko v Rohovce, kde zjistil, že nemají wi-fi ani žádné jídlo a pití, proto odtud odešel. V Bratislavě narazil na osádku osobního vozidla se značkou Belgie, v němž seděli 2 muži a 2 ženy a poté, co zjistil, že jedou do Německa, požádal je, zda by jej nevzali s sebou, souhlasili. Na dálnici směrem na Prahu byli kontrolováni hlídkou cizinecké policie. Na území ČR nemá žádné trvale žijící příbuzné, nemá zde žádné jiné závazky či vazby.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spise žalované, a který měl soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení přezkoumatelnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobce, která jsou podle jeho názoru napadeným rozhodnutím dotčena.

Krajský soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, k níž je soud povinen přihlížet i z moci úřední, a která má podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. za následek zrušení napadeného rozhodnutí. Otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (zejména pak rozhodnutí ve správním soudnictví) je věnovaná rozsáhlá judikatura NSS, z níž vyplývá, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost kupříkladu tehdy, jestliže z něj jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Dále pak lze v tomto spisu za nepřezkoumatelné považovat rozhodnutí, jehož odůvodnění je vnitřně rozporné, popř. je-li výrok v rozhodnutí s odůvodněním, či pokud z výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl. Mimo to se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení, a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. např. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75 nebo rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130). Soudní judikatura pak věnuje nemalou pozornost též otázce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44 nebo rozsudek ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64), přičemž v tomto ohledu je za nepřezkoumatelné považováno především takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil či kupříkladu rozhodnutí, které se opomíjí vypořádat s argumentací účastníka řízení. Přitom je nutno zdůraznit, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je zásadně založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění rozhodnutí. Jakkoliv se shora zmiňovaná judikatura týká zejména nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudních, NSS v rozsudku ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18 dovodil, že v zásadě tytéž podmínky platí i pro posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů.

Namítanou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spatřuje žalobce především v tom, že správní orgán se nevypořádal s posouzením reálné přijatelnosti předání žalobce na Slovensko, zda je vůbec dána možnost přemístit jej na Slovensko v souladu s článkem 3 odst. 2 Dublinského nařízení, tedy tím, zda na Slovensku nejsou dány systematické nedostatky v azylovém řízení, které by bránily předání do tohoto státu. Touto úvahou se žalovaná vůbec nezabývala, toliko následně v písemném vyjádření k žalobě pouze poznamenala, že „*tvrzení žalobce, že Slovenskou republiku není možné považovat za bezpečnou a zcela vhodnou pro předání žalobce podle Dublinského nařízení je irrelevantní.*“

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a aplikovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i relevantní judikatury. Podle článku 28 odst. 2 Nařízení Dublin III platí, že „*členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.*“

Podle článku 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že „zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle, než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.“

Podle ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí platí, že „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince, v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení, ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

V projednávané věci však zcela absentuje úvaha žalované a vyhodnocení existence vážného nebezpečí útěku, což shledal soud jako závažné pochybení.

Pokud se týká přezkoumatelnosti rozhodnutí v rozsahu posouzení možnosti žalobcova předání na Slovensko, i v této části shledal soud nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Vzhledem k tomu, že existence účelu zajištění, jímž je v případě řízení o zajištění dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců, předání cizince do jiného členského státu EU, je esenciálním předpokladem samotného zajištění, považoval soud za nezbytné předně posoudit, zda rozhodnutí ob stojí co do odůvodnění této otázky.

V této souvislosti soud nejprve poukazuje na relevantní právní úpravu, sice článek 3 odst. 2 nařízení Dublin III, který stanovuje kritéria, při jejich naplnění není možno přemístit žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný. Dle tohoto ustanovení mimo platí, že: „existují-li závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“ Článek 4 Listiny základních práv Evropské unie poté stanoví: „nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení.“

Při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do nějž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci

úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu „*povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*“ Případnou existencí systematických s azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.

Shodné závěry opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud v případě zajištění za účelem správního vyhoštění (srov. např. rozhodnutí NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 Azs 5/2016-25, rozhodnutí ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013-35). Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150 se stejné požadavky uplatní i na zajištění za účelem předání cizince podle článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III: „*správní orgán je povinen se zabývat v řízení o zajištění cizince podle ust. § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákon účelem omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*“ Tyto závěry proto plně dopadají i na posuzovanou věc.

Žalovaná se však ani předběžně nevypořádala s možnou překážkou realizace předání žalobce ve smyslu článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III, tj. zda na Slovensku neexistují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům za a) azylového řízení nebo b) podmínek přijetí žadatelů na Slovensku, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu článku 4 Charty. Vypořádání této otázky nevyplyvá ani z kontextu napadeného rozhodnutí.

Za této situace je zcela nezbytné, aby se žalovaná jako kompetentní správní orgán při rozhodování o zajištění pro účely takového předání **vždy znovu zabývala aktuální situací v zemi, do níž má být cizinec předán a výslovně se vyjádřila k otázce realizovatelnosti předání z hlediska kritérií článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III.** Učiněný právní názor vyplývá z nedávné judikatury Nejvyššího správního soudu, a to z rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27. Ve vztahu ke Slovensku je napadené rozhodnutí zcela naprosto jakýchkoli úvah o možných překážkách ve smyslu článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Tento stav krajský soud považuje i ve světle shora citovaného rozsudku NSS č. j. 1 Azs 91/2016-27 za závadný.

V reakci na žalobní námitky žalobce dále soud konstatuje, že jakkoliv je v pravomoci soudů ve správním soudnictví ověřovat či doplňovat dokazování provedené dříve správními orgány (ust. § 77 odst. 2 s.ř.s.), není jejich úkolem (a nezdíka ani v jejich možnostech) namísto správních orgánů tento stav prvotně zjišťovat. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval, např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2015, č. j. 5 Afs 89/2013-29 „*těžiště dokazování má probíhat před správními orgány, přičemž není úlohou správních soudů provádět složitá dokazování a nahrazovat tak to, co měl již před nimi učinit správní orgán... Správnímu soudu přísluší v rámci soudního přezkoumání správního rozhodnutí posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí*

potřebuje zodpovědět. Soudní řízení není pokračováním správního řízení. Úloha správního soudu je tak primárně přezkumná, v zásadě se nejedná o soud nalézací, byť je správní soud samozřejmě oprávněn v přiměřeném rozsahu doplnit dokazování provedené správním orgánem (ust. § 77 odst. 2 s.ř.s.).“ Obdobně podle rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015-36 „v řízení o žalobě podle ust. § 65 a následující s.ř.s. má krajský soud běžně řešit, a to typicky prováděním důkazů, skutkové otázky, jež byly zkoumány ve správním řízení, jehož výsledek, tedy žalobou napadené správní rozhodnutí, přezkoumává. Dokazování před soudem se však má zásadně omezit na prověření toho, zda skutkové závěry ze správního řízení obstojí.“

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy o možné existenci systematických nedostatků na Slovensku, absentuje podrobné vyhodnocení existence vážného nebezpečí útěku a aplikovatelnosti zvláštních opatření podle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, je krajský soud nucen žalobci přisvědčit, že napadené rozhodnutí je v tomto rozsahu nepřezkoumatelné.

Lze tedy shrnout, že napadené rozhodnutí je ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a to shora citovaných. Napadené rozhodnutí bylo proto zrušeno s tím, že v dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu výše uvedeným.

Úspěšnému žalobci vznikly náklady na právní zastoupení advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským na základě plné moci. Náhradu odměny za právní zastoupení krajský soud určil ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož odměna spočívá ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) citované vyhlášky a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3.100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy na náhradě nákladů právního zastoupení žalobci přísluší částka 8.228 Kč, kterou je žalovaná povinna nahradit žalobci k rukám jeho zástupce za podmínek stanovených ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 10. února 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová